

Natalie Kowal's "Mr. Fenton"

Let me introduce myself. I am known by a moniker, "Mister Fenton." That, of course, is not my real name. But that is not important. What is important for me is how I received that nickname.

My wife and I used to visit her sisters, Natalie and Rosie, in their Burlingame, California home many times.

One day I noticed some glassware on her dining room cabinet hutch. I asked Natalie, my sister-in-law, about the fancy glassware that caught my eye.

"That's Fenton glass," said Natalie. She picked it up and showed it to me. I was intrigued by the rich, vibrant colors of the glassware. There was also something special about the way the glassware was sculpted.

"You have to check the bottom of the Fenton glass to see if it is really a Fenton," said Natalie, turning the glassware upside down and showing me the word Fenton stamped into the glass.

“That is beautiful,” I remarked, taking the iridescent glassware carefully into my hands and looking at the authentic Fenton mark. “Where did you buy it?”

“I look for them in antique stores,” said Natalie. “Sometimes I find them in variety stores.”

“I’m going to have to get me one,” I said. “They are really beautiful to look at. A real work of art and beauty.”

“I can give you a small one that I got from a variety store,” said Natalie. She didn’t have many to give, and the ones she wanted to keep for herself were special treasures that she valued for sentimental reasons.

“Thanks,” I said. I took the small purplish-looking cranberry basket with a handle and cherished it as a gift from my favorite sister-in-law.

That was my first Fenton, but it was not my last. I started looking on eBay for special deals. I started to make bids to get the best price. I found vases, bowls, pitchers, and an assortment of figurines. Pretty soon I was buying Fenton glassware not only for myself, but also for my wife, and for special friends who appreciated the unique handmade colored glass with hand-painted decorations on pressed and blown glassware.

When I decided to buy Natalie a Fenton with a painted decoration, she was overjoyed and started calling me “Mr. Fenton.” That was when I took on a new persona and realized that from that day on, I would have to get used to hearing that special nickname that was like a badge of honor that I wore whenever I showed my collection of Fenton glassware in my house, or when I gave a Fenton collector’s item to someone special.

After a while I became an aficionado of Fenton glassware. I always looked on the bottom of the glassware to make sure there was a Fenton name (or mark) there. Sometimes I found a special hand-painted Fenton that even had the name of the person who developed the art glass item, and who hand-painted it. There was a special vase with a handle that had Shelley Fenton’s name on it, and it was hand painted by Vivian Cline.

And so, Natalie and I had a common bond for many years, as we compared the Fenton pieces that we found and bought.

When Natalie lost her sister Rosie in Sept. 1, 2018, she was completely depressed and slipped into a slow-forming state of dementia. I felt really sad when she had to leave the house she was living in for so many years in Burlingame. I remembered all the times we used to walk from her house on Rollins Road near the freeway to the famous Burlingame Avenue, where all the shops and stores were located. It was at the Copenhagen restaurant where we spent many hours sitting, talking, and eating. Many memories! The last time we walked together, with her and her son Carlos and Rosie, was a memory for the ages!

As Natalie moved toward the last years of her life, all the possessions were either given to friends or relatives, or sold. I was not around to retrieve a Fenton art piece for myself, but I hope some relatives and friends were able to save one for themselves. It would be treasured forever as a piece of Natalie's life.

When Natalie finally passed away and made her transition to heavenly realms on September 16, 2022, I was sad to hear the news, but I was relieved with her sisters that her suffering was finally over. Her journey on earth, which began on December 20, 1945 on a farm in Colonia Fram, Paraguay, was finished. She had traveled from South America with her sisters to San Francisco in 1962, and she spent the rest of her life living in California.

Before Natalie's mother – we called her Baba Eva -- passed away in 1993, the mother requested that all the sisters take care of Rosie, who suffered from diabetes. Rosie moved in with Natalie and she lived the rest of her life with her, and Natalie diligently looked after her sister until her last days. All the sisters - and family members - would like to thank Natalie for doing such a great job of making sure Rosie was well taken care of.

Whenever we would visit Natalie and Rosie, we would spend time watching their favorite sports teams on TV – either the San Francisco Giants playing baseball, or the San Francisco 49ers playing football.

On Sunday mornings, Rosie and Natalie, who were raised by their father Onisim Kowal, who was a pastor in Paraguay, they would go to the Russian Gospel Temple when they lived in San Francisco or watch the televangelist Joel Osteen when they lived in Burlingame. They loved to listen to Joel Osteen's positive message that with God all things are possible. By the grace of God, both Rosie and Natalie made it through many difficult times in their lives.

Although we will miss Rosie and Natalie very much, we know that now they are reunited in Heaven.

In conclusion, a biblical verse that brings to mind my connection with Natalie is Ecclesiastes 3:1-2, which talks about our life's journey on earth: For everything there is a season, a time to every purpose under heaven. A time to be born, and a time to die.

Which brings me to the last Fenton collection I bought: The Four Seasons.

Thank you, Natalie, for introducing me to the beautiful Fenton glassware.

“Mr. Fenton”

Ukrainian Version = Українська версія

Наталі Коваль «Містер Фентон»

Дозвольте представитись. Мене знають під псевдонімом «містер Фентон». Це, звичайно, не моє справжнє ім'я. Але це не важливо. Для мене важливо те, як я отримав це прізвисько.

Ми з дружиною багато разів відвідували її сестер Наталі та Розі в їхньому будинку в Берлінгеймі, Каліфорнія.

Одного разу я помітив якийсь скляний посуд на її шафі в їдальні. Я запитав Наталі, свою невістку, про шикарний скляний посуд, який привернув мою увагу.

— Це скло Фентона, — сказала Наталі. Вона підняла його і показала мені. Мене зацікавили насичені, яскраві кольори скляного посуду. Було також щось особливе у способі ліплення скляного посуду.

«Ви повинні перевірити дно склянки Фентона, щоб побачити, чи це справді Фентон», — сказала Наталі, перевертаючи скляний посуд догори дном і показуючи мені слово, вибите Фентоном у склі.

«Це прекрасно», — зауважив я, обережно взявши в руки райдужний скляний посуд і дивлячись на справжній знак Фентона. «Де ви це купили?»

«Я шукаю їх в антикварних магазинах, — сказала Наталі. «Іноді я знаходжу їх у різноманітних магазинах».

«Мені доведеться придбати собі один», — сказав я. «На них справді красиво дивитися. Справжній витвір мистецтва і краси».

«Я можу дати вам маленьку, яку я купила в різноманітному магазині», — сказала Наталі. Їй було небагато, щоб подарувати, і ті, що вона хотіла залишити собі, були особливими скарбами, які вона цінувала з сентиментальних причин.

— Дякую, — сказав я. Я взяв маленьку бузкову на вигляд журавлинну корзину з ручкою і берег її як подарунок від моєї улюбленої невістки.

Це був мій перший Фентон, але не останній. Я почав шукати спеціальні пропозиції на eBay. Я почав робити ставки, щоб отримати найкращу ціну. Я знайшов вази, чаші, глечики та різноманітні статуетки. Невдовзі я почав купувати скляні вироби Fenton не лише для себе, а й для своєї

дружини та для особливих друзів, які цінували унікальне кольорове скло ручної роботи з ручним розписом на пресованому та видувному посуді.

Коли я вирішив купити Наталі Фентон з розписним декором, вона була надзвичайно рада і почала називати мене «Містер Фентон». Тоді я набув нового вигляду і зрозумів, що з того дня мені доведеться звикнути чути це особливе прізвисько, яке було як знак пошани, яке я носив щоразу, коли показував свою колекцію скляного посуду Fenton у своєму домі, або коли я подарував колекційний предмет Фентона комусь особливому.

Через деякий час я став прихильником скляного посуду Fenton. Я завжди дивився на дно скляного посуду, щоб переконатися, що там є ім'я (або знак) Фентона. Іноді я знаходив особливий розписаний вручну Фентон, на якому навіть було ім'я людини, яка розробила виріб із художнього скла та розписала його вручну. Була спеціальна ваза з ручкою, на якій було написано ім'я Шеллі Фентон, і її вручну розписала Вівіан Клайн.

І так, ми з Наталі мали спільний зв'язок протягом багатьох років, коли ми порівнювали речі Фентона, які знаходили та купували.

Коли Наталі втратила свою сестру Розі 1 вересня 2018 року, вона була в повній депресії та впала в повільний стан деменції. Мені було дуже сумно, коли їй довелося покинути будинок, у якому вона жила стільки років у Берлінгеймі. Я згадав усі часи, коли ми ходили пішки від її будинку на Роллінз-роуд біля автостради до знаменитої Берлінгейм-авеню, де були всі магазини. Це було в ресторані Копенгагена, де ми провели багато годин, сидючи, розмовляючи та їдаючи. Багато спогадів! Останній раз, коли ми гуляли разом, з нею та її сином Карлосом і Розі, залишився спогад на віки!

Коли Наталі наближалася до останніх років її життя, усе майно було або роздано друзям чи родичам, або продано. Мене не було поруч, щоб отримати твір мистецтва Фентона для себе, але я сподіваюся, що деякі родичі та друзі змогли зберегти один для себе. Він буде зберігатися назавжди як частина життя Наталі.

Коли 16 вересня 2022 року Наталі нарешті померла та перейшла на небеса, мені було сумно почути цю новину, але я відчув полегшення

разом із її сестрами, що її страждання нарешті закінчилися. Її земний шлях, який розпочався 20 грудня 1945 року на фермі в Колонія-Фрам, Парагвай, завершився. Вона подорожувала з Південної Америки разом зі своїми сестрами до Сан-Франциско в 1962 році, і решту свого життя провела в Каліфорнії.

Перед тим, як мати Наталі – ми називали її Баба Єва – померла в 1993 році, мати попросила, щоб усі сестри подбали про Розі, яка страждала на діабет. Розі переїхала до Наталі і прожила з нею решту життя, а Наталі старанно доглядала за сестрою до її останніх днів. Усі сестри та члени родини хочуть подякувати Наталі за таку чудову роботу, щоб переконатися, що про Розі добре піклуються.

Кожного разу, коли ми відвідували Наталі та Розі, ми проводили час, дивлячись їхні улюблені спортивні команди по телевізору – або «Сан-Франциско Джайентс», які грають у бейсбол, або «Сан-Франциско 49ерс», які грають у футбол.

У неділю вранці Розі та Наталі, яких виховував їхній батько Онісім Коваль, який був пастором у Парагваї, вони ходили до Російського євангельського храму, коли жили в Сан-Франциско, або дивилися телепроповідника Джоела Остіна, коли жили в Берлінгеймі. Вони любили слухати позитивне послання Джоела Остіна про те, що з Богом все можливо. З милості Божої і Розі, і Наталі пережили багато важких часів свого життя.

Хоча ми будемо дуже сумувати за Розі та Наталі, ми знаємо, що тепер вони возз'єдналися на небесах.

На закінчення біблійний вірш, який нагадує про мій зв'язок з Наталі, це Еклезіаст 3:1-2, де йдеться про нашу життєву подорож на землі: «Для всього є своя пора, час для кожної справи під небом. Час народжуватися і час помирати.»

Це підводить мене до останньої колекції Фентона, яку я купив: «Чотири пори року».

Дякую, Наталі, що познайомила мене з прекрасним скляним посудом Fenton.

"Містер Фентон"